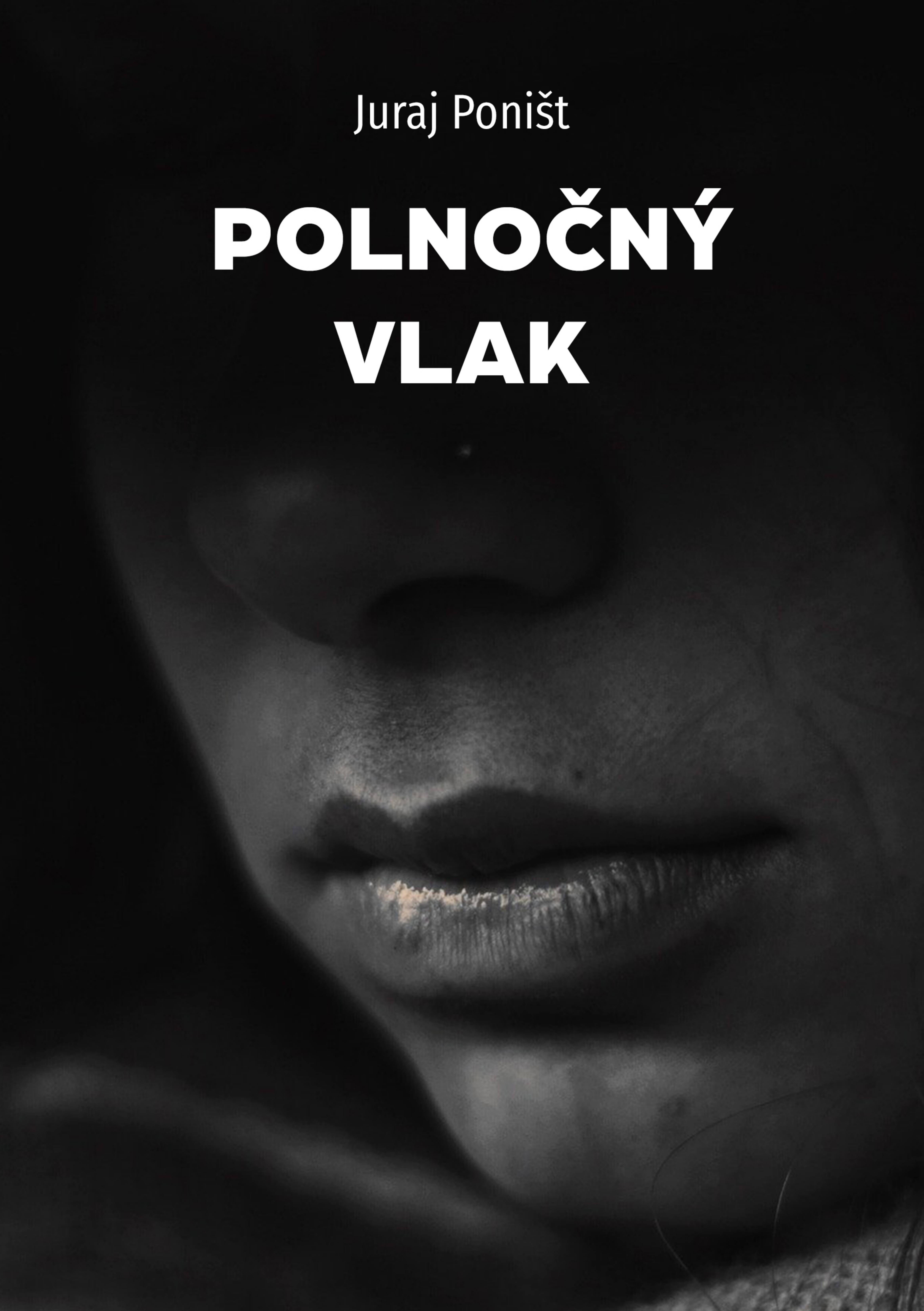

Juraj Poništ

**POLNOČNÝ
VLAK**

Polnočný vlak

*„Nikdy nežijeme len jeden príbeh.“
Juraj Poništ*

Juraj Poništ
Polnočný vlak

Ilustrácie
Martin Rapák

Gramatická a štylistická úprava

Ivana Hlubinová

Copyright©

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nemôže byť reprodukováná alebo prenášaná akoukoľvek formou alebo akýmkoľvek spôsobom, elektronickým alebo mechanickým, vrátane fotokopírovania alebo zaznamenávania, alebo uložená v akomkoľvek systéme na uskladnenie alebo zhromažďovanie informácií bez predchádzajúceho písomného povolenia autora.

ISBN 978-80-570-2711-9

Podakovanie k Našej tretej knihe bude rozdelené na viac častí. Nie je to len moja kniha, ale aj Tvoja, milý čitateľ. A tu spomeniem niekoľko mien, vďaka ktorým môžeš čítať nasledovné riadky. Zuzka Poništová, moja manželka, čistá holubička, ďakujem Ti za každé svetielko, ktoré si vniesla do temných kútov môjho života. Podporovala si ma, keď som sám strácal nádej a inšpiráciu. Martin Rapák, ďakujem za výstižné ilustrácie, ktoré už navždy zostanú neodmysliteľnou súčasťou tohto príbehu. Ivka Hlubinová, ďakujem za každú opravu gramatických chýb, ktorým si nedala svojim bystrým zrakom šancu uniknúť. Dvojnásobná vďaka Ti Ivka patrí za recenzie, ktoré obrúsili toto dielo do podoby, v akej ho čitateľovi teraz predkladám. A Vďaka patrí aj Tebe, milý čitateľ, že si sa ma rozhodol v tomto príbehu sprevádzať.

Medzi tieňmi

„Už ti nenalejem, ty spitina! Zaplať najskôr, čo si vychl'astal!“ „Zaplatím ti, keď predám nejaké knihy,“ osoptil sa Peter na Betu. Medzi návštevníkmi krčmy zostali nad ránom len tí najvernejší zákazníci. Inými slovami opilci, ktorí sa nemajú kam ponáhľať. Petrov pohľad upútal futbalový zápas, ktorý im krčmárka pustila na vyžiadanie v televízore, zavesenom na malej polici na stene. „Keby som mal toľko peňazí, ako tamtí pajáci, nemusel by som mať také starosti,“ zašomral Peter. „Čo to trepeš, Vajnor!“ okríkol ho od vedľajšieho stola zvučným chrapľavým hlasom vychudnutý starec, páchnuci močkou. Petrovi chvíľu trvalo, kým jeho podnapitý pohľad našiel Kováčove krvou podliate oči. „Ak si nemal dost' peňazí ty, tak potom nikto. NIKTO! Mal si stovky, tisíce, možno milióny. A teraz máš hovno, ako my všetci. No my sme to hovno mali vždy.“

„Všetky peniaze sa raz rozkotúľajú,“ mávol rukou Peter, načo Beta položila pred Kováča pohár piva. „Žiadne pivo nedostaneš, pokým sa ti zas nejaké neprikotúľajú,“ využila slovnú hračku hostinská. „Betka, neurobíš výnimku, kvôli starým časom?“ spýtal sa Peter a najľútostivejšie, ako len dokázal, sa zadíval do jej ružovolícej tváre. Podnapitému Petrovi pripadala Beta rovnako krásna, ako pred dvadsiatimi rokmi. Šediny vo vlasoch aj vrásky na tvári boli preč a na neho znova

hľadalo to rozkošné blond'avé dievča, ktoré si práve vzalo krčmára a hneď na to uňho začalo pracovať.

Peter si bol istý, že je doňho Beta potajme zamilovaná. V minulosti ju párkrát pristihol, ako ho sleduje, zatiaľ čo on upieral pozornosť niekam inam. To bolo pred dvadsiatimi rokmi. Možno však v Bete aj po toľkých rokoch zostala čo i len štipka tajnej náklonnosti ku skrachovanému spisovateľovi. Beta naozaj na okamih zaváhala, potom podišla k stolu a narýchlo mu zašepkala do ucha: „Milan odišiel znova za kšeftami do mesta. Veľmi dobre viem, načo tam šiel, ak mi pomôžeš vyrovnať skóre, máš nárok ešte na jedno pivo. Čo na to povieš?“ Tentoraz zaváhal Peter. Popravde, už si dlho nevrzol. Ale čo jeho zásady? Má vôbec nejaké? Vedel, že nie je natoľko opitý, aby nedokázal aspoň trochu triezvo uvažovať. Liezť niekomu do kapusty nebol práve hrejivý príklad poctivosti. Ale čo na tom záleží. On chcel pivo a Beta zas svoju pomstu. Navyše, Beta mala odrastené deti, takže sa nemusia báť, že by ostali pri prezradení celou situáciou zasiahnuté. Beta sa vzpriamila a vyzývavo na Petra pozrela. Nadišiel okamih rozhodnutia. „Tak nalej,“ zašomral Peter. V tej chvíli mal pocit, že viac klesnúť už nemôže. Nasledoval reťazec udalostí, ktoré si nedokázal v podnapitom stave spojiť dohromady. Pamätal si, ako Beta zavrela krčmu, zatiaľ čo on sedel za stolom, a potom si ho odviedla do malej izby na poschodí. Petrovi izba pripomínala skôr kúticu, než spáľňu.

Nad ránom ho prebral k životu Betkin láskyplný hlas: „Vstávaj, ty sprostáčisko ožraté. Mazaj mi z izby! A do krčmy už mi viac nepáchnes.“ Peter zaklipkal očami a prevalil sa na mäkkom matraci. Až vtedy si uvedomil, že Beta nie je v posteli, ale stojí pri dverách oproti nemu. Ani izba nebola tak malá, ako si ju uchoval v pamäti. Len mu v opitosti tak pripadala. „Čo sa stalo?“ zmätene sa spýtal Peter. „Nepostavil sa ti!“ zvraskla Beta, priskočila k fotelke, schmatla guču Petrových šiat a šmarila ju na posteľ. „Vypadni!“ zašepkala. Trasúc sa na celom tele privrela oči, akoby bol pre ňu pohľad na Petra utrpením. „To sa občas stáva. Nemôžem za to,“ odvrkol Peter a začal sa pomaly obliekať. Bol som na mol, tak čo si čakala? pomyslel si. Keď sa Peter sám vypravdal do mrazivého decembrového povetria, cítil sa hrozne, hoci samotný akt nakoniec nevykonal. Prekrížil ruky na prsiach a vydal sa po okraji zamrzutej cesty k vrcholu neďalekého kopca. Tu a tam popri ňom prefrčalo auto. Všetci sa však náhlili opačným smerom. Náhlili sa do mesta za prácou a peniazmi, aby uživilí svoje deti. Také ciele boli Petrovi cudzie. Bol ledva schopný uspokojiť vlastné potreby, nieto ešte potreby malých detských očí.

Keď si cestou k svojmu statku začal prehrávať v hlave včerajšie udalosti, len-len že stačil uskočiť rozbehnutému pluhu s posypom. Pri úskoku sa pošmykol a sám skončil v nánose snehu. Najrýchlejšie, ako mu to zmeravené telo dovoľovalo, sa pozviechal na nohy. Oprášil sa od snehu a opäť vykročil po okraji cesty. „Hajzel!“ zaklial a vrhol

pohľad ponad plece k pluhu, ktorý ďalej pokračoval cestou medzi vysokými kamennými domami. „Prešiel by ma a bolo by mu to celkom jedno.“ Vtedy si uvedomil, že aj jemu by to vlastne bolo celkom jedno. „Bože, stala sa zo mňa troska,“ precedil Peter a keď sa mu do tváre oprel mrazivý severák, pridal do kroku. „Sám nemám nič a ešte by som Milanovi pretiahol ženu. Bohvie či Betu naozaj podvádza, určite si to tá krava iba vymyslela.“

Keď prechádzal popri kostole, do duše sa mu ešte bolestnejšie zabodli pazúry výčitiek. Práve v tom okamihu sa otvorili jeho dvere a na ulicu vyrazili desiatky veriacich. „Som ja ale hovädo,“ zašepkal Peter a pridal do kroku až pokým nezabočil za roh popri autobusovej zastávke. Po celý čas na sebe cítil zvedavé pohľady ľudí a počul, ako si o ňom šepkajú. Alebo už začína byť paranoidný? Možno v ňom tento neduh zostal ešte z čias, keď ho preslávila jeho tretia kniha V búrke šťastia. Peter bol spisovateľ. Kedysi známy, teraz celkom zabudnutý. Za dvadsať rokov žitia iných životov človek pomaly stratí ostré črty toho vlastného. Už si nie je istý či reaguje na udalosti sám alebo ako niektorá jeho postava. Peter si už dnes nebol istý či konal ako on sám alebo niektorá jeho postava, keď sa strmhlav vrátil do manželstva, ktoré pre neho nemalo žiaden zmysel a ktoré sa aj veľmi rýchlo skončilo. Možno sa stotožnil so zbabelosťou niektorej postavy, keď namiesto hľadania nového vzťahu sa celkom pripútal k alkoholu až napokon spisovateľskú kariéru pred dvoma rokmi nechal celkom

sadnúť prachom. A nepomohli ani spomienky na jeho najúspešnejšiu knihu Za závojom, ktorá ho vyšvihla do popredia v rebríčku najčítanejších slovenských spisovateľov.

Keď Peter prechádzal popri maštali, vyrútil sa na neho v zafúlanych montérkach Šimon. Peter mal pocit, že od zdesenia Šimonovi vypadlo aj tých posledných desať vlasov, ktoré mu na hlave ešte zostali. „Kde si, dočerta, trčal?!“ „Mal som niečo na práci,“ neurčito odvrkol Peter. Zvedavé otázky jeho pomocníka boli to posledné, načo mal Peter v tej chvíli chuť. „Povedz mi, čo si mal na práci!“ vyštekol Šimon. „Potom ti poviem,“ zašomral Peter, vošiel do domu, vyšiel po schodoch, zamkol sa v kúpeľni a tam sa v horúcej vani uzavrel pred svetom.

„Čo sa to so mnou stalo!“ zavrčal Peter. Bolo mu jedno, či Šimon počúva za dverami alebo nie, hoci ten mal teraz dosť práce so statkom, než aby sa venoval Petrovmu rozpoloženiu. Peter sa ponoril do vody v snahe utopiť výčitky. Tie však tíško striehli na hladine v očakávaní, kedy sa opäť vynorí. „Bol som úspešný,“ šomral ďalej Peter, keď ho nedostatok kyslíka vytiahol späť na hladinu. „Mal som peniaze. Ľudia ma milovali. Prečo som si nenašiel poriadnu ženu? Tá by mi nedovolila takto sa spustiť. Musel som si nájsť tú mrchu Henrietu.“ Pretože si miloval Nikolu a nikoho iného. Naschvál si sa popálil. Znova sa ozvali jeho dotieravé myšlienky.

Pri spomienke na to meno Petra pochytila zášť. Opäť sa cítil ako osemnásťročný chlapec ktorý nevedel zabrániť tomu, aby ho jeho tajná láska opustila. Nebol dost' odvážny, aby sa Nikole priznal, čo k nej cíti. A predsa ju potajme miloval dlhé roky. „Prečo mi už nedáš pokoj!“ zvraskol Peter z plných pľúc a mykol sa vo vani tak prudko, až na dlážku vyfrkol prúd vody. „Už na ňu zabudni!“ ozval sa spoza dverí Šimonov podráždený hlas. „Nikola je už navždy preč!“ Odpoveďou však pre Šimona bolo iba hlboké mlčanie. Peter počkal, pokým na schodoch nezačuje tlmený dupot krokov.

Stále môže nastúpiť na vlak a odísť za ňou, behalo mu neustále hlavou. Jeho druhé ja mu však oponovalo a v hlave mu vírili myšlienky prečo je to nemožné. Žije predsa v novom meste, obklopená novými ľuďmi. Do Viedne odišla pred dvadsiatimi rokmi. Odvtedy do Kysuckého Nového Mesta ani nepáchla. Kludne vo Viedni nemusela zostať. Mohla sa vydať v tristo ďalších mestách. Rozviesť a zasa vydať. Aj keď ona nie je ten typ. Je verná. Ako to môžeš vedieť? Čo ak si ju v skutočnosti vôbec nepoznal? Ak som ju aj poznal, tak už je to jedno. Určite sa zmenila. Ona odišla do neznáma. Odišla za svetlom, ako zvykla hovoriť. A ja som zostal tu, medzi tieňmi. Petrovi pri pomyslení, k akému úbohému životu sa to napokon utiahol, zovrelo srdce. Sebaľútosť ho napokon priviedla k myšlienke vykonať hrozný čin. Vstal, odpratal sa k šatníku vo svojej spálni a začal sa chystať. Vyfintil sa ako na autogramiádu. Bál

sa sám pred sebou priznať, k akému hriechu sa chystá uchýliť, no nedokázal odolať. Proste to nedokázal.

Keď vyšiel na dvor, pri ohrade s prasatami uvidel Šimona. Hoci na chrbte cítil jeho pohľad, nevenoval mu najmenšiu pozornosť. Vykročil zo statku po širokej kamennej ceste. Na úpäť hrebeňa stála železničná stanica. Jedna z tých úzkych koľajníc sa už čoskoro mala stať jeho bránou na druhý svet. Peter sa ešte tuhšie zababušil do kabáta. Desil sa toho, čo sa chystá vykonať. Nevidel však iné východisko. Šťastným ho nespravili peniaze ani majetok. Ani Nikolu už nikdy neuvidí. V tej chvíli sa počudoval sám nad sebou, že s ňou pred dvadsiatimi rokmi nenastúpil na ten vlak. Bola to jedna z osudových životných príležitostí, ktorá sa už nikdy nevráti. Čo ma tu vlastne držalo? Peter nenašiel odpoveď. Prešiel stanicou a zamieril podchodom na perón.

Na peróne našiel osamotenú lavičku, posadil sa a sledoval, ako padajúce vločky zahaľujú koľaje i zalesnené kopce za stanicou do mäkučkej inovati. Prepadla ho nervozita. Vrhajúc pohľad z jednej koľaje na druhú, začal si obhrýzať necht na ukazováku. Každú chvíľu určite pôjde nejaký vlak, ktorý navždy umlčí jeho výčitky nad doterajším životom. A hlavne otázku, čo by sa stalo, keby vtedy nastúpil s Nikolou do vlaku. Na vedľajších nástupištiach sa ponevierali zamilované dvojice, ktorým Peter nevenoval ani najmenšiu pozornosť. Od chrbta sa mu niesol do uší hukot áut, ktoré

míňali stanicu. Bol pripravený navždy sa rozlúčiť so svojimi tieňmi.

V tom zachytil tlmený hukot. Mykol hlavou naľavo tak prudko, až mu v krku bolestivo zapukalo. Nemýlil sa. K stanici sa rútil vlak. Nespomaľoval, čo mohlo znamenať jediné – je to vlak, na ktorý čakal. Peter naprázdno preglgol. Teraz má jedinečnú príležitosť navždy skoncovať so životom. Pohľad mu zaletel k železničným hodinám – bola polnoc. O polnoci sa narodil a o polnoci aj zomrie. Aká irónia s nádychom sarkazmu. Vlak sa približoval priam ozrutnou rýchlosťou. Musí si to dobre vypočítať, aby strojvodca nestihol zabrzdíť. Peter potajme dúfal, že to bude rýchle. Desil sa bolestného umierania v nemocnici.

Rozbehol sa ku koľajniciam presne v okamihu, keď si bol istý, že vlak nebude mať šancu zastaviť, aby predišiel zrážke. Prišiel náraz, ktorý ale nemal nič dočinenia so železným nárazníkom vlaku. Peter sa v rachote uháňajúceho vlaku snažil na zemi vymaniť z mocného Šimonovho zovretia. „Pusť ma!“ reval Peter do hrmotu železných kolies o koľajnice. „Pusť ma! Chcem skapať! Nemáš právo mi v tom zabrániť!“ „Nemáš právo sa zabiť ty arogantné hovädo!“ zakričal mu Šimon do ucha, práve keď vlak zastal za stanicou a vybehol z neho výpravca. Ako sa Peter metal, zachytil kútikom oka bližiacu sa železničnú políciu. Nemal potuchy, ako s ním štát za pokus o samovraždu naloží. Bol si však istý, že dvojica

ostrieľaných chlapov z neho behom chvíle urobí krotkého baránka. „Staral som sa o teba noc čo noc, keď si sa mi sťažoval, aké máš depky!“ vrieskal Šimon. „Chlácholil som ťa, keď si mi vyplakával v izbe! Zanedbávam rodinu, len aby som teba udržal nad vecou a ty sa mi takto oplácaš?! Toto je tvoja vďačnosť? Niežeby si sa konečne posunul a navždy vypadol z tohto mesta. Takto sa mi oplácaš. Hej, čo to robíte?!“ zmätene zvolal Šimon, keď ich mocné ruky policajtov prudko od seba odtrhli.

Neznáma z nástupišťa

„Nie Peter, naozaj s tebou teraz nechce hovoriť,“ povedala Karolína, keď vyšla na verandu, aby zistila, kto tak horlivo zvoní na vchodové dvere. Peter iba bezmocne zvesil plecia. Chvíľu mlčky hľadel do jej vzdorovitej tváre, lemovanej ohnivými kučermami. Vedel, že ho Šimonova žena neznáša. A mala na to aj dôvod. Šimon ju občas kvôli Petrovým stavom naozaj zanedbával. Skutočnosť, že jeho i Petra kvôli pokusu o samovraždu vypočúvali do skorého rána, mu u Karolíny kredit veľmi nezvýšil. Bol už neskorý večer, keď v sebe Peter nahromadil dostatok odvahy a išiel sa Šimonovi ospravedlniť.

„Povedz mu, Kajka, prosím ťa, že ma to mrzí,“ povedal Peter. Podľa jej nevrlej tváre bolo Petrovi jasné, že by uvítala, keby sa čím skôr odpratal. A predsa v kútiku duše stále dúfal, že sa spoza nej vynorí Šimon a venuje mu aspoň upokojujúci pohľad, aby sa necítil ako totálny idiot. Peter si bol istý, že ak s ním stratil trpezlivosť človek ako Šimon, nikto sa už so skrachovaným spisovateľom nebude chcieť zahadzovať. Petrovi to trhalo srdce. Nezáležalo mu na tom, že musel byť až do večera vypočúvaný kvôli pokusu o samovraždu a nevadilo mu tiež, že ho možno už zajtra budú Kysučania poznať ako samovraha. Desila ho predstava, že možno stratil jediného človeka, ktorému na ňom záležalo. Ráno by mu ani nenapadlo, že na tom môže byť ešte horšie.